

Undervisningsforløb:

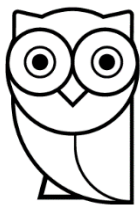
Lokalhistoriske kildepakker – Nørrebro og Nordvest (Krig)

Kildemateriale: Erindring nr. 155 - Ingeborg Andersen (periode: 1921-1950), 1995

Uddrag af Ingeborg Andersens (født 1921) pensionisterindring fra 1995, hvor hun fortæller om sine oplevelser under besættelsen. Ingeborgs mand er arbejdsløs og bliver nødt til at arbejde i Tyskland.

Find den samlede erindring her: <https://kbharkiv.dk/permalink/post/18-21059>

Erindringen kan også findes i indtalt version: [Aviskonens datter - kbh-billeder.dk](https://aviskonensdatter.kbh-billeder.dk)

KØBENHAVNS
STADSARKIV

Min mor var lige kommet hjem fra sin avistur, den var blevet lidt mindre, jeg stod og skulle på arbejdet med en sporvogn, da hørte vi en frygtelig larm af flyvemaskiner, der fløj ganske lavt over os. Vi kunne se det var tyske maskiner. Vi troede de skulle til Norge, jeg ved ikke rigtig, hvad der fik os til at tro det, men det er nok den gamle historie, at man ikke tror det rammer os, kun naboen. Jeg skulle imidlertid skynde mig, for ikke at komme for sent på arbejdet. Jeg nåede og se sporvognen. Da vi lige var kommet over langebro, blev den sperret og besat af tyskerne. Jeg nåede ud til mit arbejde. Imidlertid var der blevet kastet flyveblade ud fra tyske maskiner. Der stod på dårlig dansk, at vi var blevet besat af tyskerne, og at vi skulle forholde os rolige. Der blev selvfølgelig ikke arbejdet den dag, men vi vidste ikke hvordan, vi skulle komme hjem. Det var ikke alle der var kommet derud på arbejdet. Vi var meget nedtrykte, men op af dagen, fik vi lov at høre med på chefens radio, og der blev sagt at broerne ikke længere var besat, så vi igen kunne komme over. Vi fik selvfølgelig alle lov til at tage hjem.

(4-5)

Jeg var blevet forlovet. Vi havde truffet hinanden fordi, vi gik på aften-skole. Min forlovede var desværre arbejdsløs, derfor var han sendt til Sønderjylland, for at plante læbælte, der var andre unge der også var sendt derover. De boede på en gård, tæt ved grænsen. De unge mennesker vågnede kl. 4 om morgenen ved en øredøvende støj af tyske maskiner. Der var også en masse tummel udenfor. De unge mennesker måtte selvfølgelig udenfor, for at se, hvad der foregik. De så først nogle danske soldater et lille stykke derfra, hvor de boede. De nærmede sig dem, for at få at vide, om det var øvelse. Pludselig begyndte skyderiet, det var tyskerne, der kom fra den anden side. De unge mennesker rullede sig ned i en grøft, der blev de liggende, indtil der omsider blev fri bane, så de kunne komme tilbage. Da det halve år, som min forlovede skulle være der var gået, kom han hjem. Han fik et lejet værelse i nærheden af hvor jeg boede.

(5)

Min forlovede havde ind imellem haft nogle små jobs, men var mest arbejdsløs. Nu blev han, lige som hans far og bror, sendt til Tyskland for at arbejde, det var vist vejarbejde, Faderen kom til Hamborg, og min forlovede og hans bror kom til Kiel. De var nød til det, der var blevet lukket for understøttelsen, det var en ordre fra tyskerne. Krigen havde nu varet ca. halvandet år, De boede i barakker, de fik meget dårlig mad, og også for lidt. Deskulle være der et halvt år. Da de endelig kom hjem, var de meget underernæret, og de tålte ikke at få ordentlig mad lige med det samme. Den første aften var min forlovede hjemme hos os. Han blev så syg, så vi måtte have læge, som øjeblikkelig sendte ham på hospitalet, det var nyresten, han lå der i 8 dage.

(5-6)

Den lejlighed vi fik i Thorøgade, var ellers meget god, men der var ingen toilet oppe, og vi boede på 4. sal. Det var ret uhensigtsmæssigt, det vi havde i gården. Vi var 10 familier om at dele 2 w.c. er. Vi fik vores første pige i oktober 1942. Vi var lykkelige, der var dog en sort sky over os, det var krigen. Men det gjaldt jo os alle dengang.

Vi ville jo gerne have haft en anden lejlighed. Vi søgte meget og blev skrevet op forskellige steder, uden at det lykkedes. Det gode jeg mindes fra den tid er at folk der boede i dette kvarter, var under krigen ret hjælpsomme, f.eks. da der var folkestreike, og tyskerne havde lukket for vand og gas, så vi ikke kunne lave mad. Da fik mændene stillet en brændeovn op i gården, og så kom vi alle med lidt af hvert. Tyskerne var jo ude på at udsulte os. Nogen hentede vand i søerne. Vi havde hørt rygter om, at der ville blive lukket for vandet. Vi havde selv fyldt en stor balge, men ingen vidste hvor længe, det ville vare. Det var ikke så let, når vi også havde vores lille pige. Der gik 3 dage, inden vi fik vand, tyskerne havde måttet give sig, for alt var gået i stå, også den produktion, som tyskerne skulle have.

(6)

I endnu en arbejdsløshedsperiode, blev Ove igen sendt på nødhjælps arbejde, men det var også for tyskerne, da de ville lave en vej ved Låmsås. Det skulle også vare et halvt år, og han måtte ikke komme hjem i den tid. Vi kunne så vidt jeg husker, dog skrive til hinanden, men brevene blev vist censureret af tyskerne, lige som de blev det da han var i Tyskland. Men vi havde lavet en kompliseret aftale, således at, når han havde mulighed for at komme til en telefon, kunne han ringe til rullekonen, der havde telefon, og forretning i stuen i vores opgang, og så meddele hende, hvornår han igen kunne ringe, så fortalte hun mig det, og så skulle jeg stå dernede hos hende, når Ove ringede. Det var af lutter velvilje fra hendes side, at det fungerede. Da han efter et halvt år atter kom hjem, blev han indkaldt til Civil forsvaret og der var han til et helt år efter krigen sluttede. Han skulle altid møde, når der var luftalarm.

(6)

Den dag kapitulationen kom, var Ove ikke hjemme, han var hos en ven, der var frihedskæmper. Han hjalp ham med at rense og pudse nedkastede våben. Jeg vidste ikke, det var det de lavede. Det var også rigtigt af dem, at de ikke fortalte, hverken vennens kone, eller mig noget. det var jo livet det gjaldt. Tyskerne var meget desperate på det tidspunkt. Jeg var altså alene hjemme med vores lille pige. Hun var lagt i seng, og jeg stod ude i køkkenet og vaskede en kjole, men samtidig hørte jeg radioen fra England, det var strengt forbudt at høre den, derfor sendte tyskerne en masse støj på. Men lige med et kom det glade budskab, at tyskerne havde kapituleret. Det var strengt, at være alene med det glade budskab, men jeg havde jo vores lille pige, så jeg kunne jo ikke, som de fleste andre, fare ud på gaden og juble og omfavne andre, men pludselig kom Ove og hans, men kun et kort øjeblik, for at omfavne mig og sige at de tog til Amalienborg, hvor mange tusinder af Københavnerne forsamlede sig i hyldest til Kongefamilien, de havde jo også haft deres frihed beskåret.

(7)